

מרגישה קטנה מידי לדבר על אסון כ"כ גדול לאט לאט הלכה התמונה והתבהרה לאט לאט נודע לנו גודל האסון הכבד לאט לאט או אולי מהר מהר מה שהתחיל בשמחה עצומה ובקול רעש גדול נדם בקול דממה דקה, אבדן ושכול כשדקות לפני זה נשאה בעצמה שירת אני מאמין מפי רבבות יהודים היו אלה שהיתה זו שירתם האחרונה בחיים. אצל כל אחד מאתנו נפער חלל עמוק בלב, אין מי שלא מרגיש שותף מאוחד עם כלל ישראל עם המשפחות השכולות ובתפילה לשלום הפצועים – הלבבות פועמים באותו הקצב. רגעים קשים מנשא שדלות המילים מכדי לתאר אנחנו נמצאים עכשיו בבחינת וידם אהרון – לא מסוגלים לדבר לא מסוגלים להכיל בודקים שוב ושוב את הפרטים שואלים שוב ושוב את אותם השאלות, שומעים כמה גרסאות אבל עדיין לא מבינים, איך זה יכול להיות, שהוא הרבה מעבר לכח הקיבולת שלנו הרבה מעבר למה שנתפס בשכל אנוש הרבה מעבר למה שבנ"א מסוגל להכיל ואולי דוקא שם במקום ההוא שמעבר – במקום שנגמר השכל מתחילה האמונה אמונה תמימה של יהודי מאמין בלי שאלות, בלי חיפוש אשמים בלי דיבורים אינסוף בסוף אחרי הרעש יש קול דממה דקה אז כל יהודי נמצא מול עצמו מול בוראו מול אמונתו שם מתחיל המבחן האמיתי

–העין עוד לא יבשה מדמעה פועמים הלבבות מתגלה אז עמ"י בשעותיו היפות וגם מי שמרגיש ומי שכבר לא כולם עדין מחוברים, כולם רוצים, מחפשים במה להתחזק, כולם מיטהרים – לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם... – אביכם שבשמים, אשריכם ישראל. מרגישים את עצמת הדין המתוחה עלינו חזק, את ההצדקה, הקבלה ברוך דין האמת בבחינת וידם אהרון אין לנו מילים פשוט אין ובמקום שאין מילים מתחילה האמונה לפעם במה ניתן להתחזק שלא התחזקנו אילו עוד קבלות וכמה זמן זה יחזיק מעמד – לכל הקבלות והחיזוקים יש מטרה אחת והיא לקרב אותנו לה' שנהיה דבוקים בו, מאמינים בו, אולי מה שנדרש מאתנו עכשיו זה רק להאמין בקל אחד זה קשה, זה מיסר, זה מחייב, אומרים שהניסיון בדור האחרון יהיה של אמונה הקב"ה מטלטל עכשיו את החבל חזק ומי שלא יחזיק בו חזק יפול והוא כאילו קורא לנו בני תאמינו בי אני אוהב אותכם, אני רוצה לראות כמה אתם חזקים, כמה אתם מאמינים בי באהבה שלי אליכם, בצדק הדין ואני רוצה שתאחזו בי חזק תבכו, תכאבו ותתפללו אבל תשארו מחוברים, ואהבת את ה' אלוקיך – אנו אומרים בקריאת שמע ואיך מקיימים מצות אהבת ה' ? רש"י שלא יהא לבך חלוק על המקום !יש הרבה שואלים, תוהים, לא מבינים אבל אתם הבנים האם אתם עדיין מאמינים אתם מבינים אני לוקח אחריות על האירוע הזה – זה באחריותי הבלעדית אינכם צריכים ליסר עצמכם בשאלות, אני זמנתי לשם את כל מי שהיה צריך להיות ובר"ה כבר נכתב מי למות ומי לחיות יש סדר בעולם דברים לא נעשים סתם מאליהם זה לא בגלל מחסום כזה או אחר זה לא בגלל צפיפות – אני רוצה שתעשו לי מקום בינכם, שתאמינו שאני רוצה את התפילה שלכם והשמחה שלכם – גם כשלאורה זה נראה שלא !!!! מי שאינו מאמין לא יבין

כי אשרי העם שככה לו ! בלי להבין בלי לשאול מדוע, בלי לנסות את הסדר לקבוע – יש בורא לעולם יש מי שלקח פיקוד על האירוע וזה בורא עולם בכבודו ובעצמו אז ביום חמישי הוא בקש ממך להיות בלויה ולזעוק ולבכות את השכול ואולי גם אפילו לשאול- איך זה יכול להיות ? ביום כ"כ גדול וקדוש דוקא אז ? וביום ראשון הוא בקש ממך ללכת לחתונה כי עכשיו בית פה נבנה איך אפשר להסביר את זה – איך עושים את זה ? עולם של ניגודים כ"כ גדול עמ"י עוד מוכה מהאסון, מנחם האבלים ועכשיו צריך לרקוד בששון עם קול מצהלות חתנים ? זר לא יבין אבל כשרואים בחתונה את כל הבחורים – ואף אחד לא מדבר אבל הלבבות באותו קצב פועמים וגם כשלא מדברים כולם חושבים על אותם הדברים ונשאת השירה ובוקעת רקיעים – אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' הוא לו האלוקים ושתלהבות הרגלים ונושא הריקוד עוד טפח מעל אך אתמול היה בלויה ולניחום אבלים – יצא מחר – אבל היום הוא כאן אל לבו נותן החי ואהבה עצומה ממלאת את ליבו ואמונה במלך קל חי – אפשר להסביר את זה יש עוד עם כזה ? יש לנו שאלות קשה לנו קשה לקבל את המציאות כמו שהיא אבל כשרואים את העצמות שניחן בהם היהודי, כשרואים שהדבר היחיד שנשאר לנו – זו האמונה וכמה כח היא נותנת למאמיניה כששומעים אב שבלויה של בנו רק זועק מזמור לתודה – אז אנחנו מבינים, אז אנחנו יכולים להכיל – כי לנו נתן ה' כח כזה לא רגיל שאת אחר דרכיו הנעלמות של הבורא. בד"כ כשקורה ארוע שכזה ישר אנחנו מחפשים אשמים – למה ? כי

אנחנו לא יכולים להכיל את המקרה הזה חושבים שהיה בידי אי מי למנוע את זה , למה זה קורה , למה לא מפקים לקחים ממקרים עבר , למה ולמה ולמה – אבל כשצריך להצדיק את הדין זה אומר להביט לשמים ולומר – הוא האלוקים ואין עוד מלבדו – בהשלמה , בהכנעה , כעבד כיהודי מאמין שבוטח בבוראו שכל חיותו והיותו כל רגע נתון רק בידו וכשמביטים ומעמיקים במחשבה הזו – של יהודי מאמין ומתנתקים לרגע מהקליפות החיצוניות שעוטפות , מבלבלות , מטעות , משקריות – מספרות סיפור אחר , שונה . - לנו יש דרך חיים והיא המתווה לנו גם בעליות תלולות גם כשהאמונה היא כטיפוס על קירות חלקים מי שמחזיק בחבל חזק , לא נופל , לא נמעך בין אלפי נשמות וגם אם החבל מתנועע חזק ויש שנופלים כי כוחם לא עמד להם כי רוחם לא עמדה בפני הזועות כי היו להם שאלות ותמיהות וקושיות כי הם רצו להבין הכל כי הם רצו צדק כי הם חפשו אשמים – ושלא מצאו בחרו בנתק בחלל רגשי בווה אחרי המון נווה מבולבל תווה , ארוע שכזה צריך לחבר אותנו לאבינו שבשמים לקשור אותנו בחבלי אהבה אליו . קבלות , חיזוקים זה דבר טוב ויפה – אבל בא לא נפספס את המהות לא נפספס את הפנימיות – מטרתם של כל הקבלות והחיזוקים – זה לקשר אותנו לאבא זה לחבר אותנו למקור האמת והטוהר – זה להזכיר לנו מה אנחנו עושים פה בעצם בעולם והאם אנחנו ממלאים את תפקידינו בשלמות זה מהמם אותנו כדי שנעצר לחשוב , רבש"ע אני לא מבינה למה עשית את זה , הלב שלי כואב נקרע לשתיים אני לא מצליחה לעכל את גודל האסון אני יודעת שעליך לא שואלים שאלות וטוב שכך אני יודעת שאתה מקור הברכות ואותך אני אוהבת כ"כ נולדתי כיהודי מאמינה ואמשיך כך בעז ותעצמות לא אתן , לאסון ומהומה לחולל בי שמות אתה הקל הגדול והנורא מנהג עולמך בחסד , בצדק בדין ובמשפט אתה ואין בלתך ולנו עורך מידי פעם מבדק עד כמה אני באמת אוהבת אותו עד כמה אני באמת סומכת עליו עד כמה אני מאמינה בו ב100 אחוזים עד כמה הלב שלי חזק גם מול מספר ההרוגים . ליבי כואב נושאת בעול של כל המשפחות בחג ככ מיוחד נעשתה לנו כזאת. הארוע יעבור אולם לא במהרה ישכח הלקחים אולי ילמדו אבל את המסר הגדול מכולם איתנו נקח רק אחד בעולם יוצר ובורא מכון ומדריך רואה מה קורה ואת כח כל אחד מעריך – זו גזירה ניסיון אבל בה אנחנו יכולים לעמוד ובכבוד

אבא אתה רואה אותי הקטנה מתעקשת להבין

לא רוצה להאמין

היום הזה נצרב ונחקק

בספר תולדות ימים

רגע כזה יצרבע לעד

ילונו לעולמים

מול מראות קשים

ואין עוד כח

לעמוד ולספור

כזה ארוע לא נוכל לשכוח

לעד נזכור

משפחות שכולות , ופצועים

נותח הלב לגזרים קרעים

את אשר בלבנו נתנו לך

הקרבתנו היום קרבנות רבים

חלק ממנו באהבה

אש האמונה לא תפסיק לבעור

בלב כל יהודי

גם שכבר כוסה , כובה האור

נותרנו אחד מול עצמו יחידי

כשהכאב מפלח נותר רק לזעוק

רוצה להרגיש אותך בליבי עמוק

כשהשכל לא מבין

מתחילה האמונה

לבטוח על אף ולמרות